

d ů v o d ů:

Dovolání vytýká jako vadu řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s., že ani odvolací soud neprovedl žalovaným nabídnutý důkaz krevní zkouškou. Než důkaz ten pominuly nižší soudy právem. Žalovaný navrhl důkaz znalci o tom, že není otcem žalujícího dítěte, protože dítě přísluší k jiné krevní skupině než žalovaný. Avšak z této skutečnosti, i kdyby byla dokázána, nedalo by se podle vědeckého základu a podle povahy krevní zkoušky ještě usuzovati, že — jak by vyvrácení domněnky § 163 obč. zák. vyžadovalo — otcem dítěte není žalovaný, nýbrž někdo jiný. Úsudek ten by byl možným teprve tehdy, kdyby bylo jisto, že žalující dítě nepatří ke krevní skupině nejen žalovaného, nýbrž ani ke krevní skupině své matky. Teprve tehdy by bylo podle vědeckého základu a podle povahy krevní zkoušky jisto, že dítě vyšlo ze soulože matky s jiným mužem, a teprve pak by byla domněnka § 163 obč. zák. vyvrácena. Důkaz nabídnutý ve znění, jak učinil žalovaný, nevylučuje ani při kladném výsledku možnost, že žalovaný je otcem žalujícího dítěte. Nebylo proto třeba důkaz ten prováděti. Pominuly-li jej nižší soudy takto právem jako nepodstatný, netřeba se již obíratí výtkami dovolatelovými, zda jsou po právní stránce správnými (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) důvody, z nichž tak učinily, že totiž domněnku § 163 obč. zák. lze prý vyvrátiti toliko důkazem o nemožnosti zplození a že krevní zkouška podle dnešního stavu vědy prý není vhodným průvodním prostředkem.

Čís. 7973.

Kratší lhůty § 575, první odstavec, c. ř. s. neplatí v řízení o žalobě pronajímatele, by dal nájemce výpověď podnájemci, jehož vzal do podnájmu proti nájemní smlouvě.

Za platnosti zákonné ochrany nájemců nemůže se pronajímatel sporem domáhati na nájemci, by byl uznán povinným dáti podnájemníku výpověď.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1928, Rv I 366/28.)

Majitelé domu domáhali se na nájemníku, by dal výpověď podnájemci, poněvadž ho vzal do podnájmu proti nájemní smlouvě se žalobci. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Výtka dovolatelova odpůrce, že dovolání jest opozdělé, protože bylo podáno po osmidenní lhůtě stanovené pro nájemní věci (§ 575 c. ř. s.), není odůvodněna. Žalobci se domáhají toho, by žalovaný dal výpověď podnájemci, protože ho vzal do podnájmu proti nájemní smlouvě, kterou s nimi uzavřel. Tento právní poměr nespadá pod po-

měry, pro něž jest upraveno řízení v 6. části, 3. oddíle c. ř. s. Lhůty ustanovené v § 575 c. ř. s. platí jenom pro řízení upravené v onom oddíle, tedy nikoli pro řízení v této věci. Dovolání bylo podáno 13. den po doručení odvolacího rozsudku, tudíž v čas.

Odvolací soud posoudil věc mylně po stránce právní, uznáv ve smyslu žalobního žádání právem, že žalovaný je povinen podnájemníka bez souhlasu a vědomí žalobců přijatého vypovědět do čtvrt roku. Toto plnění, jehož se domáhají žalobci na žalovaném, nelze podle nynějšího právního řádu pokládati za právní prostředek vhodný k dosažení uplatněného žalobního nároku. Podle § 1 zákona o ochraně nájemníků mohou pronajímatelé bytů vypovědět smlouvu nájemní neb podnájemní jen, svolí-li k tomu okresní soud, v jehož obvodu jest byt, a okresní soud může dáti svolení pouze z důležitých ve zmíněném § — byť by jen příkladmo — uvedených důvodů, když byl provedl potřebná šetření v nesporném řízení (§ 4 (2) zmín. zák.). Ve sporném řízení nelze tudíž vůbec řešiti otázku, zda tento důležitý důvod pro výpověď dle zjištěného skutkového stavu jest dán a nelze důsledkem toho také posuzovati, zda by výpověď uznána býti mohla za přípustnou. Sporný soudce nemůže proto pronajímatele přidržeti k tomu, by proti svému nájemníku (podnájemníku) podnikal právní kroky, o nichž jest již předem pochybné, zda mohou vésti ku kladnému právnímu výsledku.

Čís. 7974.

Soud v historických zemích, jenž povolil rodičům dobrovolný rozvod manželství od stolu a lože a zahájil opatrovnictví nad nezl. dítětem, schváliv mocí opatrovnického úřadu úmluvu rodičů o výchově a výživě dítěte, ačkoliv otec již tehdy bydlil na Slovensku, jest i nadále příslušným soudem opatrovnickým, měl-li otec poslední bydliště v historických zemích v jeho obvodu.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1928, Nd I 173/28.)

Nejvyšší soud rozhodl záporný spor o příslušnost mezi okresním soudem v Benešově u Prahy a poručenským úřadem prvé stolice v Rahově na Podkarpatské Rusi v ten rozum, že jest příslušným okresní soud v Benešově u Prahy.

Důvody:

Nezletilý syn rozloučených manželů bydlí u matky na Kr. Vinohradech, kdežto jeho manželský otec bydlí v Jasíně na Podkarpatské Rusi. Okresní soud v Benešově, který povolil rodičům dobrovolný rozvod manželství, zahájil již roku 1919 opatrovnictví nad nezletilým dítětem, schváliv mocí opatrovnického úřadu úmluvu rodičů o výchově a výživě dítěte (§§ 105 poslední věta a 142 obč. zák.) a předsevzav i po té ještě různé úkony opatrovnické, ačkoliv již tehdy bydlel otec v Čopu na Slo-